

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ-ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδεῖαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμοὺς μητρός σου» στέφανον γὰρ χαρίζων ἔξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλειθὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ.»
Παροιμία: Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς 'Επαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς 'Επαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. 'Επιστάταις.
- 'Εν τῇ 'Αλλοδαπῇ παρὰ τοῖς 'Ελληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- 'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάτζα.

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥΓΓΕΡΝΟΤΟΥ.

Ὁ Γιουγгерνότος εἶναι τὸ κυριώτερον καὶ ἐπισημότερον σχεδὸν εἰδῶλον τῆς Ἰνδικῆς εἰδῶλολατρείας· εἰς τὴν δὲ υπόληψιν ἔχουσιν αὐτὸν οἱ ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαίμονες Ἴνδοι, ὥστε εἰς τὸ πολύχμιον Πουαρέ τῆς ἐκτεταμένης ἐκεῖνης χώρας ἔχουσιν ἰδρυμένον εἰς ὄνομά του ναόν, ὅπου ὑπάρχουσι τέσσαρες χιλιάδες περίπου ἱερέων.

Οἱ ἀφωσιωμένοι δὲ οὗτοι ἱερεῖς ἔχουσι τὸ καθήκον νὰ περιφέρωνται ἀπαξ τοῦ ἔτους, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ φθινόπωρον, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν τῶν Ἰνδῶν καὶ νὰ διδάσκωσιν οἱ ἀμαθεῖς εἰς τοὺς ἀνοήτους τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ θαύματα τῆς θεότητος ταύτης. Ἐξ αἰτίας δὲ τῆς ὑπεκριτικῆς συμπεριφορᾶς τῶν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι προικισμένοι οἱ ἱερεῖς ἐκεῖνοι, τὸσον πολὺ πείθουσι τὸν χυδαῖον ἄγχιον, ὥστε κατὰ τὸν Μάιον ἢ Ἰούνιον, ὅτε τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ ἄρματος, ἡ καλουμένη ὑπ' αὐτῶν Ῥάθ-Γκιοῦστρα, σφύρέουσιν εἰς Πουαρέ ἀπὸ τὰς διαφόρους πόλεις καὶ κωμοπόλεις, ἄπειρον πλῆθος προσκυνητῶν, οἱ ὅποιοι πολλακίς ἀναβαίνουσιν εἰς 150,000.

Μὴ νομίσητε ὅμως, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι γνωρίζομεν θετικῶς ὁποία τις εἶναι ἡ λατρεία, τὴν ὁποίαν προσφέρουσιν εἰς τὴν θεότητα ταύτην οἱ Ἴνδοι· διότι ὄχι μόνον Ἐὐρωπαῖοι ἢ Ὀθωμανοὶ γνωρίζουσι τι περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἴνδοι, ἐὰν δὲν ᾔνοι ἱερεῖς, δὲν δύνανται νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸν κυρίως ναὸν τοῦ εἰδῶλου τούτου. Ὡστε ὅ,τι γνωρίζομεν στηρίζεται μόνον εἰς πληροφορίας.

Ἀμερικανὸς τις συγγραφεὺς Ἀκλάνδος τὸ ὄνομα εἰς σύγγραμμά του περὶ Ἠθῶν καὶ Ἐθίμων Ἰνδικῶν διηγεῖται τὴν ἀκόλουθα περὶ τοῦ περιφήμου τούτου εἰδῶλου.

Τὰ κοσμήματα τοῦ εἰδῶλου τούτου εἶναι ἀπὸ μίγμα πη-

λοῦ καὶ κόπρου ἀγελάδος, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴν πιστεύουσιν, ὡς ἱερὸν ζῶον. Καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὸ εἰδῶλον καθαρίζεται ἀπὸ τὴν κόπρον του, ὡς ἐὰν ἦτο ζωντανόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ζωγραφίαι του βλάπτονται ἀπὸ τὸ πλύσιμον, οἱ ἱερεῖς ἐν τῇ σοφίᾳ τῶν, ἐθεώρησαν ὅτι εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἐὰν θέσωσιν ἐνώπιόν του καθρέπτην καὶ νίπτωσι τὸ ἐντὸς αὐτοῦ παριστανόμενον ἀπεικόνισμα. Καθ' ἐκάστην δὲ ἐσπέραν πρέπει καὶ νὰ κοιμηθῇ τὸ εἰδῶλον· ἐπειδὴ ὅμως εἶναι βρῦ καὶ δυσκίνητον, καὶ δὲν δύναται νὰ πλαγιάσῃ εἰς κλίνην, θέτουσι πλησίον αὐτοῦ μίαν κλίνην καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν μικρὸν ἀφομοίωμα, καὶ οὕτω θεραπεύεται καὶ ἡ τοῦ ὑπνίου ἐπιθυμία του. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ματαιοπονίαι γίνονται, τὰς ὁποίας περὶ αὐτῶν χάριν συντομίας, καὶ τὰς ὁποίας ἴσως δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς.

Ὁ Γιουγгерνότος δέχεται καὶ δῶρα, (καὶ βεβαίως πῶς θὰ ζήσωσιν οἱ τόσοι ἐνθερμοὶ θεράποντές του;) καὶ δῶρα ἐποιεῖται διότι καὶ ὀρύζιον ἐὰν τοῦ προσφέρωσι δέχεται, καὶ χρήματα δὲν τὰ ἀφήνει. Ἐχει δὲ καὶ ταμίαν τὸν ἀρχηγὸν πολυχμίου τινὸς ἐκεῖ πλησίον κειμένου, καὶ τοὺς ἐντιμότερους τῶν ἱερέων. Τὸ δὲ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν τρία ἄρματα παμμεγέθη φέρονται ἐμπροσθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἔχουσι τὸν Γιουγгерνότον μὲ πλοῦσια κοσμήματα, μὲ βραχιόνας καταχρύσους, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀδαμαντίνους, κλπ. Ἀναβιβάζουσι δὲ τὸ εἰδῶλον εἰς τὰ τεράστια ἐκεῖνα ἄρματα διὰ τροχίσκων. Τότε χιλιάδες ἀνθρώποι μὲ θορυβῶδεις φωνὰς προσέρχονται διὰ νὰ σύρωσι τὰ σεβάσιμα ἄρματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων καθήμενος ὁ Γιουγгерνότος φέρεται εἰς τὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν του, ἧτις εἶναι μικρὸς ναὸς ἀπέχων ἐν μίλιον ἐκείθεν. Ἐκεῖ ἀνακνέει τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἐπὶ τι-

νας ἡμέρας καὶ πάλιν φέρεται ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει εἰς τὸν συνήθη του οἶκον.

Οἱ Ἴνδοι πιστεύουσιν, ὅτι ὅστις βοηθεῖ εἰς τὴν κίνησιν τῶν ἀρμάτων, λαμβάνει συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν του. Ἐπειδὴ λοιπὸν πάντες κατὰ φυσικὸν λόγον τρέχουσι διὰ τὰ σύρῳσιν αὐτὰ, συμβαίνουνσι πολλὰ δυστυχήματα, καὶ φονεύονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τερασίους τροχοὺς τῶν ἀρμάτων.

Τὰ ἄρματα ταῦτα σκεπάζονται ἀπὸ πολυποίκιλον ὕφασμα χονδρὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἔντεχος κατασκευὴ αὐξάνει πολὺ τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῶν. Καθὲν μέρος τοῦ ἄρματος εἶναι τόσον περιέργως κατεσκευασμένον καὶ τόσον πλουσίως κεκοσμημένον, ὥστε χρειάζεται ἰδιαιτέραν περιγραφὴν.

Οἱ δὲ προσκυνηταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκεῖ διατριβῆς των, δὲν εἶναι συγχωρημένοι νὰ τρώγωσιν ἄλλο τι, παρ' ὅ,τι προσέφερον ὡς δῶρον εἰς τὸ εἶδωλον, καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀγοράσωσι πολὺ ἀκριβὰ ὑπὸ τῶν ἱερέων. Ὡς δὲν εἶναι παράξενον ν' ἀκούσωμεν, ὅτι καὶ ἄνθρωποι πολλάκις ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης, μὴ δυνηθέντες ἢ μὴ εὐρόντες ν' ἀγοράσωσι τροφάς.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα, ὧ φίλτατοι, δὲν σᾶς ἀνέφερον δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ τὰ σᾶς δεῖξω πόσον ἡ ἀμάθεια καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἄφρονας, ὥστε νὰ πιστεύωσι καὶ νὰ προσκυνῶσιν ὡς θεοὺς, λίθους, ξύλα, ζῶα καὶ λοιπὰ κτίσματα, καὶ πόσον ἡ μάθησις ἐξευγενίζει τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα εὐθὺς ἀφοῦ ἀνεφάνη ὁ χριστιανισμὸς κατενόησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας καὶ ἐγκολπώθησαν τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον.

Ἄς δοξάζωμεν λοιπὸν τὸν πανάγαθον Θεόν, ὅτι ἠυδόκησε νὰ γεννηθῶμεν χριστιανοί, καὶ ἅς δεώμεθα εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν καὶ τῶν λοιπῶν πλασμάτων του.

II. N. M.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ Ἄρτεμις.

*Ὅταν σᾶς δεῖξη τις, παιδία μου, κανὲν ἄγαλμα ἢ καμμίαν ζωγραφίαν, τὰ ὁποῖα νὰ παριστάνωσι ὠραιάν καὶ νέαν γυναῖκα μὲ ἀνάστημα ὑψηλόν, μὲ φόρεμα κοντὸν καὶ ἀνακορβωμένον εἰς τὸ ἔν γόνάτων της, μὲ τὴν κόμην ὀπισθεν δεδεμένην, μὲ ἡμισέληνον εἰς τὸ μέτωπον, καὶ κρατοῦταν εἰς μὲν τὴν δεξιάν χεῖρα τόξον, ἔμπροσθεν δὲ εἰς τοὺς πόδας ἔχουσιν ἔλαφον ἢ ὠραιὸν λαγών, ἔμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε μετὰ βεβαιότητος, ὅτι αὐτὴ ἡ εἰκὼν εἶναι τῆς Ἄρτεμιδος, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, καὶ θεᾶς τοῦ κυνηγίου (βλ. σχ. 18).

ARTEMIS (σχ. 18).

Ἡ μήτηρ τῆς Λητώ, ἀφοῦ ἔμαθεν, ὅτι ἡ ἀδιάλλακτος Ἥρα τὴν κατεδίωκε διὰ τὴν θανατώσῃ, ἔπασεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἤθελε βεβαίως πνιγῆ, ἐὰν ὁ Ποσειδῶν δὲν τὴν ἔσωζεν. Ὁ θεὸς οὗτος τῆς θαλάσσης ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, (τὴν σήμερον ἔρημον,) τὴν ὁποίαν μὲ ἐν κύπημα τῆς τριαίνης του ἐφάνερωσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐκεῖ δὲ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἐγέννησεν ἡ Λητώ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν

Ἄρτεμιν, δύο περιφημοτάτας θεότητας, ἐπειδὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας παριστάνοντο ὁ μὲν εἰς ὡς ὁ ἥλιος, ἡ δὲ ἄλλη ὡς ἡ σελήνη.

Λοιπὸν ἡ Λητώ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνέθρεψε τὰ δύο τῆς τέκνα, τὰ ὅποια ἦσαν τόσον ὠραία καὶ ἐξυπνα, ὥστε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν πλησιοχώρων τόπων ἐλάλουν περὶ αὐτῶν. Μία βασίλισσα ἐκεῖ πλησίον, Νιόβη ὀνομαζομένη, ἀκούσασα περὶ τῶν προτερημάτων καὶ τῶν χαρίτων αὐτῶν, καὶ θέλουσα νὰ πληροφορηθῇ ἂν τῶντι ὅσα ἤκουε περὶ αὐτῶν ἦσαν ἀληθινά, τὰ ἔφερεν ἐνώπιόν της διὰ νὰ τὰ ἰδῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ μητέρες πάντοτε προτιμῶσι τὰ ἰδικὰ τῶν τέκνα ἀπὸ τὰ ξένα, εἶπεν, ὅτι τὰ ἰδικὰ της ἦσαν πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ τὰ τῆς Λητοῦς, καὶ ἐδίδωκε περιφρονητικῶς ἀπ' ἔμπροσθέν της τὴν θεὰν ταύτην. Αὐτὴ ὅμως ἂν καὶ πρᾶξυ χαρακτήρος, παρωργίσθη τόσον διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Νιόβης, ὥστε ὤπλισε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μὲ μπιτῆρά βέλη, καὶ μὲ αὐτὰ ἐφόνευσαν καὶ τὰ ἑπτὰ τέκνα τῆς βασίλισσας ταύτης. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξαγριωθεῖσα ἀπὸ τὸν σκληρὸν τοῦτον ἀφανισμόν, ἀφέθη εἰς τόσον ἀξιοθρήνητον ἀπελπισίαν, ὥστε ὁ Ζεὺς λυπηθεὶς τὴν μετέβαλεν εἰς μάρμαρον διὰ νὰ μὴ αἰσθάνηται πλέον τὰ δεινὰ της.

Ἄφου ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ ἀδελφὸς της Ἀπόλλων ἐμεγάλωσαν, ὁ Ζεὺς τοὺς ἐκάλεσεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, καὶ τοὺς κατέταξεν εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν· καὶ ἡ μὲν Ἥθῃ τοὺς ἐκέρνα τὸ νέκταρ, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐγίνοντο ἀθάνατοι, ἡ δὲ Ἄρτεμις ἦτο προστατὶς τοῦ κυνηγίου, τὸ ὅποιον ἠγάπα ἐμπαθῶς, ἐνῶ ὁ Ἀπόλλων ἔλαβε τὴν διουθυνησιν τοῦ ἄρματος τοῦ ἡλίου.

Ἡ Ἄρτεμις ἦτο τόσον φιλόπονος καὶ ἀγρυπνος, ὥστε μὲ μόνην τὴν ἐνασχόλησιν τοῦ νὰ καταδιώκῃ τὰ θηρία εἰς τὰ δάση δὲν εὐχαριστεῖτο· τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ζεὺς τῆς ἔδωκε καὶ τὴν ὑπηρεσίαν νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα τῆς σελήνης· διὰ τοῦτο καὶ φέρει εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἡμισέληνον, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου τῆς ἐδόθη καὶ ἄλλη ἐπιστάσια, δηλαδὴ νὰ προϊίσταται τῆς μαγείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ παρὰ πολὺ.

Τῶντι, ἐπειδὴ ἄλλοτε ἐπιστεῦστο, ὅτι ἐν καιρῷ νυκτὸς οἱ μάγιοι

συντηροῦντο διὰ νὰ κάμωσι τὰς μαγείας των, καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη φαίνεται τὴν νύκτα, ὑπέθεσαν, ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ μυστήριά των καὶ τὴν ὀνόμασαν Ἐκάτην, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐλατρεύετο εἰς τὸν Ἄδην. Οἱ ὀδοιποροὶ πρὶν ἀρχίσωσι τὴν ὀδοιπορίαν των ἐπρόσφερον θυσίαν μαθρον σκύλον πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τοὺς προφυλάττῃ ἀπὸ κακῶν συναντήματα ἐν καιρῷ νυκτὸς, καὶ εἰς δεινὰς περιστάσεις ἐθυσίαζον ἑκατὸν βώδια, καὶ ἐκ τούτου ἡ θυσία αὕτη ὀνομάσθη ἑκατόμβη.

Ὅθεν, ὅταν τύχῃ νὰ σᾶς λαλήσῃ τις περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, θέλατε ἐνθυμηθῆ, ὅτι ἡ θεὰ αὕτη ἐλατρεύετο ὑπὸ τρία διάφορα ὀνόματα· ὡς Σελήνη ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς Ἄρτεμις ἐν τῇ γῆ, καὶ ὡς Ἐκάτη ἐν τῷ Ἄδην.

Ἐν τούτοις, ὦ φίλοι παῖδες, ἡ Ἄρτεμις λαβοῦσα τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν Δία νὰ μὴ ὑπανδρευθῇ ποτέ, ἐπέρνα τὴν ζωὴν της διατρέχουσα τὰ δάση καὶ τὰ ὄρη, καὶ καταδιώκουσα τὰ ἄγρια θηρία, καὶ διευθύνουσα μόνη τοὺς κυνηγετικούς σκύλους της, καὶ παρακολουθούμενη ἀπὸ πλῆθος νυμφῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὤπλισμένοι καθὼς αὐτὴ μὲ τόξον εἰς τὰς χεῖρας· καὶ εἰς τοὺς ὤμους των μ' ἐλαφρὰν φαρέτραν (θήκην) γεμάτην ἀπὸ βέλη.

Μίαν ἡμέραν μετὰ μακρυνὸν κυνήγιον ἐν καιρῷ μεγάλης ζέστης, ἐλούετο μὲ τὰς νύμφας της εἰς ἓν μικρὸν δάσος ἀπόκεντρον, ὅπου ἔφρεε μικρὸν καὶ διαυγὲς ρυάκιον· ὁ δὲ Ἀκταίων, εἰς τῶν τολμηροτέρων κυνηγῶν τοῦ τόπου, ἀποπλανηθεὶς ἐνῶ κατεδίωκεν ἔλαφον, ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ παρετήρησε τὴν θεὰν, καθ' ἣν ὄραν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ποταμόν· τότε ἡ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα διὰ τὴν αὐθάδειαν του ἔλαθεν ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ ἐφάνετο τὸ πρόσωπον τοῦ κυνηγοῦ, καὶ μετέβαλεν αὐτὸν εἰς ἔλαφον· οἱ δὲ ἰδιοὶ τοῦ σκύλοι νομίσαντες αὐτὸν τῶντι, ὡς ζῶον τὸ ὅποιον κατεδίωκον, κατεσπάραξαν καὶ κατέφαγον.

Ἡ τιμωρία αὕτη ἦτο τρομερά, βεβαίως, παιδία μου, καὶ ὁ δυστυχὴς Ἀκταίων διὰ τόσον μικρὰν ἀδιακρισίαν θὰ ἐξεπλάγη ἐξ ἄπαντος, ὅτε ἠσθάνθη τὸ μὲν μέτωπόν του γεμάτον ἀπὸ μέγιστα κέ-

ρατα, τὸ δὲ πρόσωπόν του μεταβλήθην εἰς βύργχος, καὶ τοὺς βραχίονας του μετασχηματισθέντας εἰς πόδας λεπτοτάτους καὶ γεμάτους ἀπὸ τρίχας τοῦ ζώου τούτου. Πρέπει ὅμως νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι θεὰ δὲν ἤθελε τὸν τιμωρήσει τόσον αὐστηρῶς, ἐὰν ἡ ἀδιακρισία του δὲν ἦτο θεληματική· διότι τότε εἶναι περισσότερο ἀξιοκατάκριτος ὁ ἄνθρωπος, ὅταν γνωρίζῃ καὶ πράττῃ τὸ κακόν.

Ἢ Ἄρτεμις ἂν καὶ εἶχεν ἀποφασισμένον νὰ μὴ ὑπανδρευθῆ, μετενόησεν ὅμως ἀργότερα, καὶ ἔλαβεν ὡς σύζυγον ἓνα ποιμένα τοῦ ὄρους Λάτμου εἰς τὴν Καρίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἐνδυμίον καὶ ἦτο ὠραίος καὶ ἀξιαγάπητος. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲ ἠδυνήθη νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ ὄρος Ὀλυμπον ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους θεούς, ἀπεφάσισε νὰ καταβαίῃ αὐτὴ ἐν καιρῷ νυκτός καὶ νὰ ἐπισκέπτηται τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν καλῆν του. Ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι ὅτε ἡ σελήνη ἔσκαπάζετο ἀπὸ σύννεφα, τότε μετέβαινεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἐνδυμίονος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ Ἐνδυμίον αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ γνωρίζῃ τὴν πορείαν καὶ τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς σελήνης, κατὰ τὰς ὁποίας παρουσιάζεται αὐτὴ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ διὰ τοῦτο διέτριβε τὰς νύκτας εἰς τόπους ἐρήμους διὰ νὰ παρατηρῇ αὐτὴν ἡσυχώτερον.

Ὁ περιφημότερος ναὸς ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὴν θεᾶν Ἄρτεμιν, ἦτο ὁ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἰονίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, φημιζόμενος ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ἐπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐρώστρατος ἔκαυσε τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη εἰς τὴν Μακεδονίαν ὁ Μίγας Ἀλέξανδρος. Σᾶς εἶπον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ὅτι ὁ ἄθλιος αὐτὸς Ἐρώστρατος μετέβαλεν εἰς στάκτην ἐν τῶν πλέον ἀξιοθαυμάστων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος διὰ ν' ἀφήσῃ τ' ὄνομά του ἀθάνατον, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ κανὲν σημαντικὸν καλόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, τὸ λατρευόμενον ἐκεῖ, ἦτο ἀπὸ ἔβενον καὶ ἀρίστης ἐργασίας.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΔΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΚΩΝΟΣ.

ΜΗΤΗΡ. Ἐνθυμῆσαι, Πέρικλες, ὅτι σὲ ὑπεσχέθην νὰ σοῦ λαλήσω περὶ τῆς κλειδώσεως τοῦ ἀγκῶνος, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν αὐτῆς. Ταῦτα εἶναι ἐν μέρος τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, καὶ ἡ δεξιὰ ὠλένη· ὁ δὲ ἀγκὼν εἶναι πρὸς ἐσὲ οὕτως, ὡς ἂν ἴστατο ὁ ἄνθρωπος ἔχων τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς ἐσέ.

ΠΕΡΙΚΛΕΣ. Ἐκεῖνο, ἡ μήτηρ, εἶναι μέρος τοῦ βραχίονος (Α), περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ὠμίλησες.

Μ. Ναί, ἀλλὰ δὲν βλέπεις τὸ στρογγύλον ἄκρον, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει ἐντὸς τοῦ κοιλώματος εἰς τὴν κλειδώσιν τοῦ ὧμου.

Τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ὀστοῦ, τὸ ὁποῖον βλέπεις ἔχει σχῆμα πολὺ διάφορον.

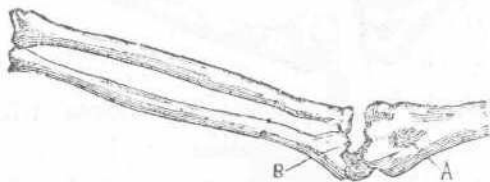
Εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον εἶναι ἐν κοίλωμα (Β), ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται ἐν ἀγκυλωτὸν μέρος (Γ) ἄλλου ὀστοῦ· ἐνθυμῆσαι ὅτι σ' ἔδειξα αὐτὸ τὸ ὄστυν, καὶ σὲ εἶπα ὅτι καλεῖται ὠλένη ἢ πῆχυς. Τοῦτο εἶναι τὸ ὄστυν, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἄνω καὶ κάτω εἰς τὴν κλειδώσιν τοῦ ἀγκῶνος, ὅταν ὁ βραχίον μὲν ἀκίνητος.

Π. Θέλω ἐνθυμῆσθαι, μήτηρ, νὰ τὴν ὀνομάζω ὠλένην ἢ πῆχυν. Μὲ εἶπες προσέτι ὅτι ἡ ὠλένη εἰς τὴν κάτω ἄκρην τῆς συνδέεται μὲ τὸν καρπὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ δακτύλου.

Μ. Καλῶς, ἐν ἀγκυλωτὸν ἄκρον τῆς ὠλένης (Γ), ὡς βλέπεις, κεῖται εἰς κοίλωμα (Β) τοῦ βραχίονος εἰς τὴν κλει-

δωσιν τοῦ ἀγκυῶνος. Ἐπὶ τούτου τοῦ ἀγκυλωτοῦ ἄκρου τῆς ὠλένης στηρίζεσαι, ὅταν λέγῃς ὅτι στηρίζεσαι ἐπὶ τοῦ ἀγκυῶνος σου καὶ δύνασαι νὰ τὴν αἰσθανθῆς εὐκολώτατα μὲ τὰ δάκτυλά σου.

Ἐπιπέθεσ τῶρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸν δεξιὸν βραχίονα θεωρεῖς, ἐστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς ἐσέ, τότε θέλεις ἰδεῖ τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος οὕτω.

Παρατήρησε δὲ τὸ κάτω ἄκρον τοῦ βραχίονος καὶ θέλεις ἰδεῖ ἐν μικρὸν κοίλωμα (A), ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται ἐν ἄλλο ἀγκυλωτὸν ἄκρον (B) τῆς ὠλένης. Τὸ κοίλωμα ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι τόσον βαθύ, ὅσον τὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, τὸ ὁποῖον σ' ἔδειξα· καὶ τὸ ἄκρον τοῦτο δὲν εἶναι τόσον μακρὸν καὶ ἀγκυλωτόν, ὅσον τὸ ἄλλο ἄκρον.

Ταῦτα τὰ δύο ἀγκυλωτὰ ἄκρα τῆς ὠλένης περιλαμβάνουσι πανταχόθεν τὸ ἄκρον τοῦ βραχίονος, καὶ σχηματίζουν κλειδῶσιν, ἡ ὁποία καλεῖται γίγγλυμος, ὥστε δύνασαι νὰ κινήσῃς τὸν βραχίονά σου εἰς τὸν ἀγκυῶνα, ἀλλὰ κατὰ ἓνα μόνον τρόπον.

Ὅταν ἐκτείνης τὸν πήχυν ἢ ἀντιβραχίονά σου, τὸ ἐξωθεν ἀγκυλωτὸν ἄκρον ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐσωθεν κοίλωμα καὶ ἐναρμόζεται στερεῶς εἰς αὐτό, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὴν ὠλένην εἰς τὸν τόπον τῆς, καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ὑπέλθῃ πρὸς τὰ ὀπίσω περισσότερον.

Ὅταν λυγίσῃς τὸν πήχυν, ἢ ἀντιβραχίονά σου, ὥστε νὰ φέρῃς τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὠμόν σου, τὸ ἐσωθεν ἀγκυλωτὸν ἄκρον τῆς ὠλένης ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐσωθεν κοίλωμα, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὴν ὠλένην εἰς τὸν τόπον τῆς, καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ γυρίσῃ περαιτέρω.

II. Ἐπεθύμουν, μητέρα, νὰ ἴδω τὰ ἀληθῆ ὅσα, καὶ τότε ἤθελα γνωρίζει κατ' ἀκριβείαν πῶς φαίνονται.

M. Ὅταν ἔλθῃς εἰς ἡλικίαν, υἱέ μου, πιθανὸν νὰ τὰ ἴδῃς· ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς ἱκανὰ περὶ αὐτῶν, παρατηρῶν τὰς εἰκόνας.

II. Δὲν ἐξεύρω, μητέρα, ἐὰν ἐννοήσω ἀκριβῶς πῶς τὰ δύο ἀγκυλωτὰ ἄκρα τῆς ὠλένης, ἐμβαίνοντα ὅλως διόλου ἐντὸς τῶν δύο κοιλωμάτων εἰς τὴν ἄκρον τοῦ βραχίονος, χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσωσι τὸν βραχίονα τοῦ νὰ προχωρῇ παραπολύ μακρὰν πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

M. Φρονῶ ὅτι ἐμπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω καθαρώτερον, ὥστε νὰ δυνηθῆς νὰ τὸ ἐννοήσῃς. Κλείσε τὴν ἀριστερὰν χεῖρά σου σφιγκτὰ καθὼς κάμνουσι τὰ παιδιὰ, ὅταν παίζωσι τὴν πυγμὴν. Ἐπειτα λύγισε τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς χειρός σου, ὥστε νὰ σχηματίσωσι τὸ ἥμισυ τοῦ στοιχείου O, καὶ κλείσε τὰ λοιπὰ τρία δάκτυλα.

Περίλαβε τὴν ἀριστερὰν σου μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς σου εἰς τρόπον, ὥστε ὁ μὲν λιχανὸς νὰ μείνῃ μεταξὺ τῆς ῥιζικῆς κλειδώσεως τοῦ μικροῦ δακτύλου καὶ τοῦ πλησίον αὐτοῦ δακτύλου, ὁ δὲ ἀντίχειρ κατ' εὐθείαν ὑποκάτω τοῦ ἀντίχειρος τῆς ἀριστερᾶς χειρός σου.

Κίνει τὴν δεξιὰν χεῖρά σου ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, κρατῶν αὐτὴν ὅσον πλησίον καὶ ἂν ἐμπορῆς τῆς ἀριστερᾶς χειρός σου, καὶ καμπυλόων τὸν λιχανὸν καὶ τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς, ὅσον εἶναι δυνατὸν περισσότερον.

Θέλεις εἶδει ὅτι ἀφοῦ κινηθῆ ἡ δεξιὰ χεὶρ σου ὀλίγον πρὸς τὸ ἐν μέρος ἢ πρὸς τὸ ἄλλο, θέλει σταθῆ· καὶ ἂν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρά σου ἦσαν δύο μικρὰ κοιλώματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα τοῦ ἀντίχειρός σου ἐδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῶσι, τοῦτο ἤθελε συντείνει εἰς μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δεξιὰν χεῖρά σου τοῦ νὰ κινηθῆ περαιτέρω καὶ νὰ τὴν κρατῆ εἰς τὸν τόπον τῆς.

Ἡ μεσαία κλείδωσις τοῦ λιχανοῦ τῆς δεξιᾶς χειρός σου ὁμοιάζει τὸν ἀγκῶνα τοῦ βραχιονός σου, καὶ ἡ θέσις τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου περὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὁμοιάζει κατὰ τι μὲ τὸν γίγγλυμον τοῦ ἀγκῶνος.

II. Τώρα, μῆτερ, μὲ φαίνεται ὅτι τὸ ἐννοῶ καλῆτερα ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπες τι περὶ τῆς κερκίδος.

M. Ἄνὰ ἐν, υἱέ μου, μὴ ὄλα διὰ μιᾶς. Πρὸ ὀλίγου δὲ ἐννόεις ἐντελῶς τὴν κίνησιν τῆς ὠλένης περὶ τὸ ἄκρον τοῦ βραχιονός. Ἐσο προσεκτικὸς καὶ μὴ βιάζεσαι· φρόντιζε δὲ νὰ ἐννοῆς ἐξάπαντος τὰ πάντα, ἐνῶ σὲ τὰ ἐξηγῶ, καὶ ἐὰν δὲν ἐννοῆς τι, λέγε το εἰς ἐμέ, καὶ ἐρώτα μ' ὅσας ἐρωτήσεις ἐπιθυμεῖς.

Οὗτος εἶναι ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖον τὰ παιδιά καὶ οἱ ἡλικιωμένοι ἀκόμη ἄνδρες καὶ γυναῖκες πρέπει νὰ μεταχειρίζονται, ὅταν διδάσκονται πράγματα νέα καὶ δύσκολα.

Ἄν ὅλοι ἐπραττον οὕτως ἤθελον γνωρίζει πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα γνωρίζουσι τώρα, δὲν ἤθελον ἀπατάσθαι τόσο συγχά, καὶ ἤθελον εἶσθαι ἀσυγκρίτως νουνεχέστεροι.

Ἀκολουθῶς θέλω σὲ ὁμιλήσει περὶ τῆς κερκίδος· καὶ τότε ἐμπορεῖς νὰ μὲ κάμης ὅσας ἄλλας ἐρωτήσεις ἐπιθυμεῖς περὶ ὧσων ἐλάλησα μέχρι τοῦδε.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΑΡΑΒΟΣ.

Μωαμεθανός τις ὀνομαζόμενος Βὲν Ἀσσούνας ἦτο εἰς τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ μπέη τῆς Τριπόλεως (ἐπικρατείας εἰς τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς). Καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβας, οἵτινες ἐπολέμου κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μὲ τὸν μπέην αὐτόν, ἔχασε τὸν δρόμον, καὶ ἀνεπαίσθητως τὸ ἐσπέρας εὐρέθη εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον. Ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν σκηνὴν ἀρχηγοῦ τινός Ἀραβος, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, κατέβη ἀπὸ τὸν ἵππον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῆ βοήθεια, διότι ἦτο πολὺ κουρασμένος καὶ διψασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμον. Ὁ κύριος τῆς σκηνῆς, ἂν καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ὁ ξένος ἦτο ἐκ τῶν ἐχθρῶν, τὸν προσεκάλεσεν ὅμως νὰ εἰσέλθῃ ἀφόβως εἰς τὴν σκηνὴν του, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μὲ ὄλον τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὁποῖα φημιζεται ὁ Ἀραβικὸς λαός.

Τὸ δεῖπνον εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, συνεκροτεῖτο ἀπὸ τὸ κάλλιστον μέρος ἀρνίου ἐψητοῦ καὶ ἀπὸ φοίνικας (χουρμάδας), τὰ ὁποῖα ἠτοιμάσθησαν ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ Ἀραβος, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὰς θεραπαίνας τῆς, πρὸς περισσοτέραν τιμὴν τοῦ φιλοξενουμένου ἀπὸ τὸν σύζυγόν τῆς.

Οἱ δύο οὔτοι ἀρχηγοὶ ἤρχισαν μ' ὄλην τὴν εἰλικρίνειαν καὶ φιλίαν, νὰ διηγῶνται ἕκαστος αὐτῶν τὰ κατορθώματά του, καὶ τὰ τῶν προγόνων του· ἀλλ' αἰφνιδίᾳ ὠχρότης περιεκάλυψε τὰς παρειὰς τοῦ Ἀραβος, καὶ ἀμέσως σηκωθείς ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ ξένου του· μετ' ὀλίγον δὲ παρήγγειλεν εἰς αὐτόν διὰ τινος θεραπαίνης, ὅτι ἡ κλίνη ἦτο ἐστρωμένη καὶ τὰ πάντα ἔτοιμα διὰ τὴν ἀνάπαυσίν του, ὅτι αὐτὸς ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του, οὐχὶ εἰς τόσον εὐάρεστον κατάστασιν καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ μετ' αὐτοῦ τὸ δεῖπνον. Πρὸς δὲ τούτοις τοῦ παρήγγειλεν, ὅτι ὁ

ἵππος του, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπ' αὐρίον, ὅποτε καὶ αὐτὸς ὁ ξενίζων πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἤθελεν ἀποχαιρετίσει τὸν ξένον πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ διαγωγή αὐτῆ τοῦ Ἀραβὸς δυσπρόστατος πολὺ τὸν ξένον καὶ ἠπόρει μὴ γνωρίζων τί ἔτρεχε, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Περὶ τὴν πρωΐαν ἀραψ τις ἐξύπνισεν αὐτὸν καὶ τοῦ ἔδωκε τροφάς, τὰς ὁποίας εἶχον ἐτοιμάσει διὰ νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, εἶδεν ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης ἐβάσταζε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑπεστήριζε τοὺς ἀναβολεῖς (σκάλας) διὰ ν' ἀναβῆ· τοῦτο δὲ γίνεται μεταξὺ τῶν Ἀράβων ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ ἐκδούλευσις.

Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆ ὁ Ἀσσοῦνας καὶ ὁ ξενίζων τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατεύμα, δὲν εἶχεν ἄλλον ἄσπονδον ἐχθρὸν ἀπ' αὐτόν. «Χθὲς τὸ ἑσπέρας, εἶπε, διηγούμενος τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν προγόνων σου, μοὶ ἀνεκάλυψας, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ φονεὺς τοῦ πατρός μου· ἐδῶ εὐρίσκονται ὅλα τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει καθ' ὃν καιρὸν ἐφονεύθη, (ταῦτα δὲ ἀμέσως ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς) ἐπὶ τῶν ὁποίων ὤμωσα πολλάκις ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονεῦς τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου· ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη, ἀμέσως δὲ ἄμα ἀνατείλῃ θέλω σὲ καταδιώξαι, ἀφοῦ ἀναχωρήσῃς ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου κατ' εὐτυχίαν σου ἀντίκειται εἰς τὴν θρησκείαν μου νὰ ἐνοχλήσω σὲ, ὅστις ἐζήτησες καὶ εὔρες ὑπεράσπισιν εἰς αὐτήν· ἀλλ' ὅλαι αἱ ὑποχρεώσεις μου

παύουσιν εὐθὺς ἀφοῦ ἀποχωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τοῦδε πρέπει νὰ μὲ θεωρῆς τὸν μόνον, ὅστις θέλω σὲ καταστρέφει ὅπου-δήποτε ἤθελον σὲ φθάσει. Ὁ ἵππος σου δὲν εἶναι κατώτερος τοῦ ἰδικού μου· τοῦ ἐνὸς ἢ καὶ τῶν δύο ἢ ζωὴ θέλει ἀπολεσθῆ, ἀν' ὃ ἵππος σου δὲν ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ταχύτητα τὸν ἰδικόν μου.» Εἰπὼν δὲ ταῦτα ἔδωκε τὴν δεξιάν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ μὲν Ἀσσοῦνας ὠφελήθει ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀφ' ὅτου ἐξεκίνησε πρὸ τοῦ Ἀραβὸς, καὶ φεύγων μὲ ὄσπιν ταχύτητα ἠδύνατο νὰ τρέχῃ ὁ ἵππος του, ἔφθασεν εἰς τὸ στρατεύμα τοῦ μπέη πρὶν προφθασθῆ, ὃ δὲ Ἀραψ καταδιώκων αὐτόν, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον ἐβλεπεν, ὅτι ἦτο ἀσφαλισμένος. Ἦτο μὲν παράδοξος ἡ φιλοξενία αὐτῆ, πλὴν πᾶς Ἀραψ, ἤθελε πράξει ὁμοίως εἰς τοιαύτην περίστασιν.

Ὅσον ἀξιεπαίσιος εἶναι ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀραβὸς, ἀγαπητοὶ παῖδες, τόσον ἀξιοκατάκριτος εἶναι ἡ ἐκδίκησις αὐτοῦ, καὶ ἐναντία εἰς τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ λέγον· «Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ εὐλογεῖτε τοὺς καταραμένους ὑμᾶς.»

Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ἀναφερομένη κατωτέρω ἐκδίκησις μιᾶς γυναικός, καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι κανεὶς ἀπὸ σᾶς, δὲν θέλει φρίξει εἰς τοιαῦτα ἔργα ἐναντίον τῆς ἄλλης ἐντολῆς τοῦ Κυρίου· «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.»

Ἐκδίκησις συζύγου.

Οἱ Ἀραβες εἶναι εἰς ἄκρον φιλέκδικοι, καὶ οὐδέποτε συγχωροῦσι τὸν φονέα τῶν συγγενῶν των. Συγγραφεὺς τις ἀναφέρει, ὅτι παρὰ τὴν Γιζάν πόλιν, ὀλίγον ἀπέχουσαν τοῦ Καίρου τῆς Αἰγύπτου, γυνὴ τις ἐφύλαττε τὴν κεφαλὴν τοῦ φονευθέντος συζύγου τῆς, δεικνύουσα αὐτὴν καθ' ἐκάστην εἰς τὴν μονογενῆ κόρην τῆς ἥτις ἦτο μικρᾶς ἡλικίας. «Τέκνον μου, τῆς ἔλεγε, βλέπεις; ἡ κεφαλὴ αὐτῆ εἶναι τοῦ πατρός σου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε βάρβαρός τις. Δὲν δύναμαι ἕνεκα τοῦ γήρατός μου καὶ τῶν ἀσθενῶν δυνάμεών μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸ αἷμα τοῦ πατρός σου, καὶ νὰ ἀποπλύνω διὰ τοῦ αἵματος

τοῦ φονέως τὴν θλίψιν ἡμῶν καὶ τὸ μῖσος. Ἐὰν δὲ εἶχον υἷον ἤθελε βεβαίως μὲ ἐκδικηθῆ.» Οἱ ἀναστεναγμοὶ οὗτοι ἐπαναλαμβανόμενοι πολλάκις, τόσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης, ὥστε εὐθύς ἀφοῦ ἡλικιωθῆ ἐνδυθεῖσα φορέματα ἀνδρὸς καὶ λαβοῦσα ἐγχειρίδιον (μαχαίριον) εἰς τὰς χεῖράς της, εἰσῆλθεν ὡς ἐπαίτης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φονέως τοῦ πατρὸς της, καὶ ὠφεληθεῖσα ἀπὸ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐκοιμάτο, κατέσφαξεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν συγγενῶν του.

Π. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ.

Ἐκουσία ἐπαρόρθωσις ἀδικήματος.

Κληρικός τις προσῆλθε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τινα ἔμπορον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ σάκκον, ἐν ᾧ ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε χρῆματα. Διὰ τὴν νῦν ἐπικρατοῦσαν πολλὴν ἐπαίτιαν νομίσας ὁ ἔμπορος, ὅτι πρόκειται περὶ ἐλεημοσύνης, ἠτοιμάζετο μετὰ προθυμίας νὰ παράσχη καὶ αὐτὸς τὴν ἀνάλογον συνδρομὴν ἄλλ' ὁ ἱερεὺς εἶπε·

— Κύριε, εἰμ' ἐπιτετραμμένος νὰ σοὶ παραδώσω τὴν χρηματικὴν ταύτην ποσότητα, καὶ παρακαλῶ σε νὰ μοὶ γράψῃς τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς.

— Μετὰ χαρᾶς, πανοσιώτατε ἄλλὰ θέλεις μοὶ εἰπεῖ πόθεν ἔρχονται μοὶ ταῦτα τὰ χρῆματα· διότι ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὸν ὀφειλέτην.

— Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο εἶναι τὸ μυστήριον, ἢ, ὀρθότερον εἰπεῖν, τὸ ἀπόρρητον τῆς ἐξομολογήσεως· δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω περισσότερα. Εἶπε ταῦτα ὁ ἱερεὺς, καὶ ἐξεκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ χρῆματα.

Ὁ ἔμπορος ἐνόησεν εὐθύς, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπανορθώσεως πεπραγμένου τινὸς ἀδικήματος· ὅθεν δὲν ἐπέμεινε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἔδωκε παραχρῆμα τὴν αἰτηθεῖσαν ἀπόδειξιν.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο, τῆς ἐκουσίας ἀποδώσεως, σπάνιον, κακῆ τύχῃ, ἐν ταῖς πονηραῖς ταύταις ἡμέραις, ἄς χρησιμεύσῃ ἵνα ἐπαναγαγῆ εἰς τὴν εὐθείαν τὸν ἀποπλανηθέντα πρὸς καιρὸν καὶ ἐγκαταλιπόντα τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς καὶ τῆς χρηστότητος.

(Ἐκ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Κήρυκος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Τὸ ἄρμα τοῦ Γουγεννούρου.— 2. Μυθολογία μετὰ εἰκονογραφίας.— 3. Περὶ κλειδώσεως τοῦ ἀγκῶνος μετὰ εἰκονογραφειῶν.— 4. Παράδειξος φοροεπίτητος Ἀραβοῦ.— 5. Ἐκδικτικὸς συζύγου Ἀραβοῦ.— 6. Ἐκουσία ἐπανορθώσεως ἀδικήματος.